

50è ANIVERSARI DE LES MARXES DE L'ORGULL

FOTOS: FERRAN FORNÉ

Ale Montesinos

Maria Pujol

Ángel Camacho

Reportatge

LAURA SAULA
BARCELONA

Són joves, amb estudis i se senten còmodes amb la sigla LGTBI. De fet, creuen que encara que moltes persones els diguin que n'abusen i que es barallen per les etiquetes, són necessàries. "Vaig criar-me sense referents i m'hauria anat molt bé haver conegut algú que s'hagués etiquetat com a *queer*", explica Maria Pujol, de 25 anys. Ángel Camacho, de 24, considera que les etiquetes són una eina, no una finalitat, però que al final des del col·lectiu es lluita per buscar-ne una que els englobi a tots, en comptes de fer tantes diferències. "Soc bisexual i m'identifico com a *marica*", diu Camacho, que aclareix que des del moviment hi ha una reivindicació dels insults connotats negativament per transformar-los en positius. "Evidentment, si em criden *marica* pel carrer, aleshores és un insult –matisa–, però dir-nos-ho entre nosaltres és una manera de no estar avergonyits del que som". Per la seva banda, Ale Montesinos, de 24 anys, se sent tant bisexual com pansexual, però remarca que la visió que tenim dels dos gèneres "és occidental i relativament nova".

En aquest sentit, creuen que hi ha un salt generacional. "Als inicis va ser una època en què es lluitava més pels drets bàsics del col·lectiu, i ara que ja tenim uns mínims alguns creuen que el que fem és demanar per demanar", explica l'Ale. Tot i això, sí que remarquen que hi

Quan el fet de viure ja és una reivindicació constant

Els joves LGTBI lamenten que és difícil sortir de l'armari i que no es compleixen les polítiques per garantir els seus drets

ha moltes persones veteranes que continuen sent molt reivindicatives encara que algunes coses hagin canviat. "Quan va néixer el moviment sí que hi havia una perspectiva d'una lluita compartida per identificar-nos col·lectivament com a disidència sexual i de gènere", diu l'Ángel. Una lluita que, segons explica, va aportar coses positives i també va normalitzar alguns patrons de comportament i cànons d'estètica –sobretot pel que fa als gais– amb els quals avui "molts joves no s'identifiquen".

Sortir de l'armari... cada dia

A diferència del que podria semblar, tots tres consideren que avui encara és molt difícil sortir de l'armari. Sobretot si vius en un poble, com li va passar a la Maria, que va fer el pas als 18 anys: "No vaig tenir cap problema amb la família, però pel poble de sobte algú et deixava de saludar o ja et tractava diferent". Per a ella tot va canviar quan va anar a viure a Barcelona, on ara tots els seus amics formen part del

Més vincles
Creuen que haurien de potenciar més el sentiment de comunitat

Ultradreta
Es queixen que partits com Cs els utilitzen per blanquejar la seva imatge

col·lectiu o són *LGBTI friendly*. L'Ángel, procedent de Cornellà, tampoc va tenir problemes a l'hora d'explicar-ho a la família i els amics, però lamenta que hi ha molts joves a qui encara avui els fan fora de casa quan surten de l'armari, i que fins i tot la taxa de suïcidis entre joves del col·lectiu és més elevada que la mitjana. "Sembla que aquests casos ja no existeixin i que tot estigui molt normalitzat, però no". L'Ale, que és de Tenerife, reconeix que encara no s'ha atrevit a sortir del tot de l'armari davant la família. "Només ho sap la meva mare, encara que fa poc li vaig dir que em volia canviar el nom i em va dir que m'estaven rentant el cervell". "¿Com es pot sortir de l'armari si vas sentint tants comentaris despectius dins la teva pròpia família?", lamenta. De fet, tots tres consideren que no només se surt una vegada de l'armari, sinó que s'ha de fer constantment, com quan coneixes algú nou o entres en una nova feina. Per això reconeixen que al final s'acaben ajuntant més entre

ells. "Preferim anar a llocs on sabem que no rebrem un judici constant", explica l'Ángel. A més, encara que no han patit cap incident LGTBI-fòbic remarcable, creuen que tenen més sensació de seguretat quan estan junts.

Pujada de la ultradreta

Arran de l'augment dels partits d'extrema dreta, es mostren alarmats a escala global, encara que saben que els votants "no han sortit del no res". "Ja hi eren abans, encara que potser amb la pell de xai", diu l'Ale. També critiquen partits com Ciutadans, que tenen la "doble cara" de secundar polítiques LGTBI al Parlament i després pactar amb Vox a Madrid. "Ens utilitzen per blanquejar la seva imatge", es queixa l'Ángel. Per la seva banda, la Maria creu que els membres del col·lectiu sempre són els caps de turc dels partits d'ultradreta i que els mitjans de comunicació tenen un paper molt important a l'hora de controlar les seves aparicions.

Pel que fa a la llei 11/2014, que vol garantir els drets LGTBI, coincideixen a dir que no s'està duent a terme ni hi ha "voluntat política" d'aplicar-la. "Sembla que des que tenim la llei que aprova els casaments i les adopcions ja ho hem guanyat tot –explica la Maria–, però una de les lliçons més dures que m'ha tocat aprendre com a LGTBI és que només el fet d'existir ja és una reivindicació constant". "De vegades tinc la sensació que ens hem dividit molt entre nosaltres", lamenta l'Ale. Davant d'això, tots tres ho tenen clar: cal tornar a fer més comunitat, com la que hi havia abans, i amb què es van aconseguir tantes coses. ■